

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.253/2017/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év december hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt az I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 34.B.1315/2015/54. számú ítéletét I.r. és II.r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 24.460,- (huszonnégyezer-négyszázhatvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2017. év június hó 19. napján kihirdetett 34.B.131/2015/54. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért őt 2 év szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetéséből legkorábban a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az I. r. vádlott által őrizetben töltött időt.

Az elsőfokú bíróság az eljárás alatt ismeretlen helyen tartózkodó II. r. vádlottat az ellene a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző segítségnyújtás elmulasztásának vétsége miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte az I. r. vádlottat 551.281,- forint bűnügyi költség állam részére való megfizetésére, míg 45.440,- forint bűnügyi költségről megállapította, hogy az állam viseli.

A kihirdetett ítélettel szemben kizárólag az ügyész jelentett be fellebbezést mindkét vádlott terhére, az I. r. vádlott esetében súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, míg a II. r. vádlott tekintetében bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett.

A Fővárosi Főügyészség a bejelentett fellebbezés írásbeli indokolásában I. r. vádlott vonatkozásában előadta, hogy álláspontja szerint a többszörösen büntetett előéletű I. r. vádlottal szemben, a fokozatosságot is figyelembe véve, még a sértetti közrehatásra tekintettel is hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt. Utalt arra, hogy az I. r. vádlottat egy újabb bűncselekmény

elkövetése miatt időközben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a vele szemben korábban kiszabott, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetések végrehajtását is elrendelték.

Véleménye szerint II. r. vádlott esetében a törvényszék téves álláspontra jutott a büntetőjogi felelősségét illetően, aminek indokaként elsőként arra hivatkozott, hogy a segítségnyújtás elmulasztása, mint tiszta mulasztásos bűncselekmény tekintetében közömbös, hogy a terhelt látta-e az előzményeket, mivel e bűncselekmény megállapíthatósága szempontjából kizárólag annak van jelentősége, hogy a terhelt észleli-e, hogy olyan segítségre szoruló személy van, aki sérült, illetve akinek az élete, testi épsége közvetlen veszélyben van, és ennek ellenére nem nyújt tőle elvárható segítséget. Kijelentette, hogy az eszméletlen állapotban utcán fekvő személy feltétlenül ebbe a kategóriába tartozik, amivel kapcsolatban kiemelte, hogy II.r. vádlott nyomozati vallomásából kiderül, hogy a földön fekvő sértettet észlelte. A vádhatóság szerint a II. r. vádlott szavahihetőségét megkérdőjelezi az a tény, hogy a törvényszék által elfogadott sértetti vallomás szerint a II. r. vádlott hallotta a sértett és az I. r. vádlott közti beszélgetést, ezért is szólt az I. r. vádlottnak, hogy vigyázzon a sértettel, ennek ellenére úgy nyilatkozott, hogy bántalmazást nem látott. Azt is kérte figyelembe venni, hogy a rendőrtanú vallomása is eltért a II. r. vádlott nyilatkozatától az üzlet bezárt állapotára és a rendőri intézkedés menetére vonatkozólag.

Megítélése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá a II. r. vádlottnak azt a vallomását, miszerint látta a kiérkező rendőröket, azt viszont megerősítik, hogy a II. r. vádlott észrevette az eszméletlen sértettet, ennek ellenére segítségnyújtás nélkül távozott a helyszínről, így a bűnösségét meg kell állapítani és vele szemben büntetést kell kiszabni.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.648/2017/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlott vonatkozásában fenntartotta. I. r. vádlott tekintetében nem vitatta a sértetti közrehatást, azonban kérte figyelembe venni, hogy a konfliktushelyzet kialakítója és a tettlegesség kezdeményezője az I. r. vádlott volt. Meglátása szerint az I. r. vádlott esetében alkalmazott büntetés eltúlzottan enyhe, mivel az elsőfokú bíróság az irányadó középértékes kiindulópont helyett a törvényi minimumot alkalmazta, ami kizárólag a beismerő vallomásra figyelemmel még indokolt lehetne, azonban a többszörösen büntetett előéletére, a két felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatti elkövetésre, valamint a cselekménysort elindító provokatív magatartására tekintettel már eltúlzottan enyhének tekintendő, ezért az I. r. vádlottra vonatkozólag a büntetési célok elérése érdekében mind a szabadságvesztés, mind a közügyektől eltiltás tartamának megemelését indítványozta.

II. r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Főügyészség jogi álláspontjával egyezően arra hivatkozott, hogy a törvényszék által megállapított tényállás alapján nevezett vádlott terhére fennáll a segítségnyújtás elmulasztásának vétsége. E kérdéskörben három lényeges körülményre mutatott rá, így elsőként arra, hogy a II. r. vádlott hallotta az I. r. vádlott és a sértett között lezajlott beszélgetést, továbbá azt is észlelte, hogy a sértett nem fogyasztott alkoholt, nem részeg, nem dülöngél, nincsenek mozgáskoordinációs problémái. Másodikként arra mutatott rá, hogy a II. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy a „vigyázz vamzer” kijelentése az érintett személyek között egy feszültséget gerjesztő megnyilatkozás volt, amely alkalmas konfliktushelyzet teremtésére. Végezetül harmadikként azt emelte ki, hogy az elsőfokú ítélet tényállása értelmében a II. r. vádlott az I. r. vádlott és a sértett között történt események alatt folytatta az árupakolást, majd annak befejeztével az üzletet bezárta, és bár észlelte a földön fekvő sértettet, a helyszínről mégis eltávozott.

Összegző véleménye szerint a II. r. vádlott tehát észlelte, hogy egy korábban még mozgáskoordinációs problémákkal nem küzdő személy pár perccel később a földön fekszik, így

akár tudott az I. r. vádlott és sértett között lezajlott tettelegességről, akár nem, nyilvánvalónak kellett lennie számára, hogy a sértett segítségre szorul, azonban saját bevallása szerint ez a szituáció nem érdekelte, a helyszínt segítségnyújtás nélkül elhagyta, amely magatartása alkalmas a hivatkozott bűncselekmény megállapítására. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla állapítsa meg a II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő segítségnyújtás elmulasztásának vétségében, és ezért a II. r. vádlottat pénzbüntetésre ítélje.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen mindkét vádlott esetében fenntartotta a bejelentett fellebbezést. Az I. r. vádlott esetében nem vitatta, hogy az elsőfokú bíróság által helytállóan feltárt büntetéskiszabási körülmények alapján a középértéktől lefele kell eltérni a szabadságvesztés tartamának meghatározásakor, azonban álláspontja szerint annak súlyosítása szükséges, mivel nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a cselekménysor elindítója az I.r. vádlott volt.

A II. r. vádlott vonatkozásában kiemelte, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás helytálló, azonban megítélése szerint abból nem a II. r. vádlott felmentése, hanem bűnösségének megállapítása következik, aminek alátámasztásaként megismételte a vádhatóság átiratában kifejtett jogi érveket. Kiemelte, hogy az I.r. vádlott sem tagadta, hogy észlelte a földön fekvő sértettet, majd ennek ellenére elhagyta a helyszínt, amely magatartás már alkalmas a segítségnyújtás elmulasztásának vétsége megállapítására, ezért fenntartotta a bűnösség megállapítására és büntetés kiszabására irányuló ügyési indítványt.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Véleménye szerint a tényállás helytálló és az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a sértett provokatív fellépése miatt védelem esetében a középértéktől lefele állapította meg a szabadságvesztés mértékét.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen ugyancsak az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel a II.r. vádlott nem észlelt olyan körülményt, amely a büntetőjogi felelősségét megalapozná a helyszín elhagyásával összefüggésben.

Az I. r. vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában megbánásának adott hangot.

Az ügyési fellebbezés egyik vádlott esetében sem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta, a vádlottat, a sértettet és a tanúkat - 1. és 2. sz. -, valamint az igazságügyi orvosszakértőt meghallgatta, a nyomozás során beszerzett okiratokat - rendőri jelentéseket, helyszíni szemle jegyzőkönyvét és mellékleteit -, továbbá az igazságügyi orvosszakértői véleményt és annak kiegészítését, valamint az egyesített igazságügyi elmeorvosszakértői véleményt - ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a szükséges mértékben számot adott.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen megvizsgálta a bizonyítékokat és azokat értékelési körébe vonta, majd a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

Az elsőfokú bíróság logikus és ésszerű indokát adta annak, hogy az egyéb bizonyítékokra is tekintettel miért fogadta el az I. r. vádlott beismerő vallomását a tényállásban rögzített cselekménysorozat megállapításakor, továbbá mérlegelő tevékenysége során arra is a logika szabályainak megfelelően tért ki, hogy a tanúvallomások, a sértetti nyilatkozat, valamint az I. r. vádlottnak a sérülés okozását az eljárás alatt egyszer sem vitató vallomásai miként voltak egymásba illeszthetők.

Az elsőfokú bíróság indokolási tevékenysége a másodfokú bíróság számára II. r. vádlott esetében is meggyőző volt, mivel ítélete 9. oldalán annak is részletes és az iratanyagban fellelhető adatokkal összhangban álló indokát adta, hogy egyetlen bizonyíték sem támasztja alá azt, hogy nevezett vádlott látta, vagy bármely módon észlelte az I. r. vádlott ütését, illetve a sértettnek az ütestől bekövetkezett elesését.

A másodfokú bíróság külön kiemeli, hogy a sértett a nyomozati szakban először úgy nyilatkozott, hogy az események során mindkét vádlott jelen volt (nyom. ir. 360. oldal), majd később kijelentette, hogy az I. r. vádlotton kívül más nem tartózkodott a helyszínen (nyom. ir. 383. oldal). A nyomozati szakban a II. r. vádlottal fogatosított szembesítésekor akként nyilatkozott, hogy nem biztos abban, hogy a leütésekor II. r. vádlott is jelen volt (nyom. ir. 424. oldal). Az I. r. vádlott gyanúsított kihallgatásakor, majd a sértettel történt szembesítésekor is azt adta elő, hogy egyedül volt, amikor megütötte a sértettet (nyom. ir. 581. és 635. oldal). A bírósági szakaszban az I. r. vádlott kitarthat azon állítása mellett, hogy egyedül tartózkodott a helyszínen, amikor a sértett visszajött, míg a sértett nem emlékezett erre a körülményre (21. számú elsőfokú tárgyalási jkv. 7. oldal). A sértett később úgy nyilatkozott, hogy amikor visszament a vádbeli helyszínre, mindkét vádlott ott tartózkodott, azonban ezek után védői kérdésre kijelentette, hogy arra nem emlékszik, hogy a II. r. vádlott az ökölütésnél jelen volt-e (54. számú elsőfokú tárgyalási jkv. 6. oldal).

A nyomozati iratok 67. oldalán található helyszínvázlatból, valamint a helyszínen készített fényképfelvételekből az is megállapítható, hogy a II. r. vádlott által a vádbeli időben üzemeltetett ABC-t és a sértett által sem vitatott elkövetési helyszínt egy épülettömb sarka - amely egyben utcasarok is - választja el egymástól, így az üzlet bejáratától, illetve az előtte lévő utcaszakasztól nem lehet rálátni az elkövetés helyeként megjelölt területre.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan vonta le azt a végkövetkeztetést, hogy kétséget kizáróan nem cáfolható II. r. vádlottnak az eljárás alatt tett ellentmondásmentes vallomása, miszerint a sérülést eredményező tettelegességből semmit sem észlelt. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy e kérdés megítélésében a kamerafelvételek nem tudtak segítséget nyújtani, mivel azokon a cselekményt rögzítő, vagy annak megítélését elősegítő képsorok nem láthatók.

A törvényszék nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel kizárólag a vádlottak személyi részét illetően kell az iratok tartalma alapján pontosítani, illetve kiegészíteni.

Az I. r. vádlott esetében az ítélet tábla a 25.B.23755/2013/24. számú ítélet jogerőre emelkedésének dátumát 2015. szeptember 29. napjára javítja ki, továbbá az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekményt társtettesként elkövetett lopás büntettére pontosítja.

A 8.B.VI-VII.12817/2015. számú ítélettel az I. r. vádlottat helyesen lopás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vonták felelősségre.

A másodfokú bíróság feltünteti, hogy I. r. vádlottat a Budai Központi Kerületi Bíróság - a Fővárosi Törvényszék 21.Bf.11642/2016/10. számú végzése által - 2017. március 29. napján jogerős 22.B.496/2015/44. számú ítéletével a 2014. május 15. napján társtettesként elkövetett lopás büntette miatt 1 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 1 évre felfüggesztette, továbbá az I. r. vádlottal szemben 4.190.000,- forintba vagyoni elkövetést rendelt el.

A nyomozati szakban elkészült igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény alapján az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet I. r. vádlott esetében még kiegészíti azzal, hogy disszociális személyiség szerkezetű, infantilis gondolkodásmódú, indulatháztartási- és alkalmazkodási zavarral, agresszióra való hajlammal. Érdekevezettség, felelősség elhárítás jellemzi. Személyiségzavara azonban meg sem közelíti a kóros elmeállapotot. Az I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetésekor nem szenvedett és jelenleg sem szenved kóros elmeállapotban, így képes cselekménye társadalmi veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő magatartás tanúsítására. I. r. vádlott nem szenved gyógyszer-, alkohol-, vagy kábítószer-függőségben (nyom. ir. 519-521. oldal).

II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú ítéletnek a 4.B.I.1148/2009/29. számú ítéletre vonatkozó adatait akként pontosítja, hogy a II. r. vádlottat lopás büntettének kísérlete miatt ítélték el.

Feltünteti továbbá, hogy a II. r. vádlottat legutóbb a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2015. január 6. napján jogerős 5.B.III.9492012/140. számú ítéletében a 2010. július 21. napján elkövetett 2 rendbeli lopás vétsége miatt - mint különös visszaesőt - 240 óra közérdekű munkára ítélte.

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a jogos védelmi helyzet hiányára és ezzel összefüggésben az I. r. vádlott bűnösségére, és e vádlott cselekményének minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A jogos védelem tárgykörében az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a teljes cselekménysor pár perc alatt zajlott le, és magát a tettlegességet az I. r. vádlott kezdeményezte. Kétségtelen tény, hogy az események sorozatában szünet állt be azzal, hogy a sértett a helyszínt elhagyta, majd nagyon rövid időn belül, néhány perccel később visszatért, és ekkor már a sértett lökte meg az I. r. vádlottat, azonban az adatokból az is megállapítható, hogy az I. r. vádlottból ez a lökés - amelynek erejétől az I. r. vádlott még csak el sem esett - indulatot, vagy ijedséget nem váltott ki, és az enyhébb elhárítási módot tudatosan tette félre, amikor a sértett arcára mért nagy erejű öklötést választotta, ezáltal a jogos védelmet a megtorlás eszközeként alkalmazta, amelyre ez a jogintézmény nem ad felhatalmazást (4/2013. Büntető jogegységi határozat I/1. pontja).

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba az I. r.

vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azok kiegészítésre nem szorulnak.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy az I.r. vádlottal szemben a legszigorúbb büntetés kiszabása indokolt. Az általa meghatározott szabadságvesztés tartama - a vádhatóság érvelésével ellentétben - arányban áll az I. r. vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I.r. vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges is a 2 év szabadságvesztés, annak felemelése a beismerő vallomására, az eljárás alatt tanúsított megbánására, a jelentős sértetti közrehatásra, valamint a sértett megbocsátására tekintettel nem indokolt.

A másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, a Btk. 34. §-át, a Btk. 35. § (1) bekezdését, valamint a Btk. 36. §-át is, továbbá az elsőfokú ítéletben a büntetés kiszabási elvek körében hivatkozott Btk. 80. §-át az (1) és (2) bekezdésre hivatkozással egészíti ki.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama ugyancsak törvényes és megfelelő.

A szabadságvesztés börtön fokozata, a felételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása és az őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

II. r. vádlott vonatkozásában a másodfokú bíróság ugyancsak egyetértett a bizonyítottság hiányában történt felmentéssel az alábbi indokok miatt.

A segítségnyújtás elmulasztásának vétsége esetében a jogi tárgy a közvetlen veszélybe került vagy megsérült személy élete, testi épsége. A bűncselekmény tiszta mulasztásos cselekmény, az elkövetőtől elvárható segítség nem nyújtása, amit a passzív alany „speciális” állapota alapoz meg a társadalmi együttélési szabályokból fakadóan. A passzív alany, akinek irányában a mulasztás megvalósul, olyan személy, akinek élete, testi épsége vagy egészsége közvetlen veszélyben van, vagy már megsérült. Közvetlen veszély annak a helyzetnek a bekövetkezése, amelyből a halál vagy a sérülés nyomban vagy rövid időn belül bekövetkezhethet, sérülés pedig a passzív alany testének vagy egészségének megsérülése. A mulasztás akkor releváns, ha a konkrét elkövetési szituációban a cselekvésre, vagyis az elkövetőtől elvárható segítségnyújtásra megvolt a lehetőség is, míg a bűncselekmény megvalósulása szempontjából nem bír jelentőséggel, hogy a passzív alany rászorul-e a segítségre.

A bírói gyakorlat szerint a segítségnyújtási kötelezettség teljesítésének feltételei: a) a baleset, vagy a veszélyhelyzetre utaló rendkívüli körülmények észlelése esetén a helyszínen meg kell állni, és meg kell győződni arról, hogy olyan helyzet van-e, amelyben valaki megsérült, vagy az élete, testi épsége közvetlen veszélyben van; b) közvetlen veszély vagy sérülés esetén a segítségnyújtást fel kell ajánlani; c) végül a közvetlen veszély, sérülés észlelése, illetve a felajánlott segítség el nem fogadható visszautasítása esetén is, az elkövető személyes adottságainak megfelelően, ténylegesen segítséget kell nyújtani vagy további segítséget kell kérni.

A cselekményt csak szándékosan lehet elkövetni, az elkövető tudattartalmának ki kell terjednie a passzív alany speciális helyzetét megtestesítő reális tényekre, valamint annak felismerésére, hogy a segítségnyújtási kötelezettség és annak konkrét lehetősége is fennáll.

Az előzőekben kifejtettek alapján tévedett a vádhatóság, amikor arra hivatkozott, hogy a II. r. vádlott akár látta a tettelegességet, akár nem, azt észlelnie kellett, hogy a sértett segítségre szorul, azonban e körülmény nem érdekelte, a helyszínről távozott, így a bűncselekményt megvalósította. A II. r. vádlott esetében nem lehetett kétséget kizáróan bizonyítani azt a tényt, hogy látta az I. r. vádlott ütését és a sértett elesését, ami az ügyészség álláspontjával ellentétben azért bír kiemelt jelentőséggel, mert ennek hiányában nem tapasztalt olyan veszélyhelyzetre utaló rendkívüli körülményt, amely miatt a helyszínen kellett volna maradnia az arról való meggyőződés érdekében, hogy a sértett megsérült-e, avagy az élete, testi épsége közvetlen veszélyben van-e. Az elsőfokú bíróság az ítéletében feltüntetett bírósági határozat alapján helyesen hivatkozott arra, hogy a bűncselekmény nem állapítható meg abban az esetben, ha az elkövetőtől elvárható lenne, hogy kellő gondosság mellett felismerje a sértett veszélyhelyzetbe kerülését, azonban erre vonatkozólag gondatlanság terheli. Jelen esetben nem cáfolható meg az a védekezés, hogy a II. r. vádlott a vád tárgyává tett bántalmazást nem látta, így a veszélyhelyzet észlelésének hiányában kizárólag gondatlanság állapítható meg a terhére abban, hogy a sértett speciális helyzetét nem vette észre. Mindebből következően az sem bizonyítható, hogy II.r. vádlott olyan helyzetbe került volna, amely számára a segítségnyújtás felajánlásának kötelezettségét eredményezte volna.

Az ügyészség érvelésével ellentétben önmagában az a tény, hogy valaki lát egy személyt, aki ránézésre semmiféle testi vagy egészségügyi problémától nem szenved, majd kis idő elteltével észreveszi, hogy ugyanez az ember a földön fekszik, azonban ennek ellenére eltávozik a helyszínről, morális kérdéseket ugyan felvet, azonban bűncselekménynek nem minősül. Jelen helyen arra is rámutat a másodfokú bíróság, hogy sajnálatos módon mindennapos eseménnyé vált, hogy az utcán egy hajléktalant, vagy egy járókelőt az egyik pillanatban még sétálva látják az emberek, majd pár perc múlva már a földön fekvő, azonban a többség mégsem győződik meg arról, hogy az adott személy megsérült-e, vagy az élete, testi épsége közvetlen veszélyben van-e, amely passzivitás szintén nem valósít meg bűncselekményt, kizárólag az emberi kapcsolatok negatív irányba történt elmozdulását tükrözi.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság törvényesen mentette fel a II. r. vádlottat az ellene segítségnyújtás elmulasztásának vétsége miatt emelt vád alól, azonban a felmentő rendelkezés törvényhelye nem a Be. 4. § (2) bekezdése, amely a büntetőjog egyik alapelvét határozza meg, hanem a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontjának I. fordulata.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelkekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről is törvényesen rendelkezett.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletőrtábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védők jelenléti díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése értelmében a Be. 381. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. év december hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 34.B.1315/2015/54. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.253/2017/5. számú végzése folytán az I. r. vádlott és a II. r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év december hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő